

PENEDIMENT

«Mon remenbrar es ma confusió.»
«Lo desitjat plaer volta 'n despit...
Detras ell va continu penedir.»

AUSIAS MARCH.

«La fi dels delits carnals no es sino viltat,
e pudor, e tristor, e pena.»

FRANCESCH EXIMENIS.

«Los ulls que la culpa tanca, obrir no 's
poden sens dolor de la erra.»

FRANCESCH CARROÇ.

«La tristícia que hom ha en sí per penedensa
de sos peccats... puy torna en alegría.»

LIBRE DE CONSOLACIÓ E DE CONSELL.

L'estel sant de la puresa
duch en el front entelat,
lo fum de ma carn encesa
l'ha enfosquit y l'ha apagat.

D'exa hora ençá ¡quina brega
fá al cor lo penediment!
es una serp qui 'l rosega
xalantse ab son greu torment.

Lo cap matzinat afica
dins la nafra qu' ha enfondit,
y ab son fibló rou y esmica
ses fibres de dia y nit.

Escoltí de la sirena
sens rezèl l' ardent cançó,
la que dins lo pit desfrena
voluptat y avol passió.

Son joyós esguart vatx veure
y embriaguím ab son esguart;
m' era impossible de creure
que per fugir ja fos tart.

Famejava sa mirada;
los meus ulls damunt sos ulls,
l' aní á trobar rodejada
d' avenchs pregons y d' esculls.

Al arribar á la vora
cobejosa feumhi lloch:
¡foll papalló qui 'n mal' hora
voleteja entorn del foch!

Tan gentil y agradosa era
qu' á son coll posí les mans
sens veure estesa darrera
s' ombra de viltat y engans.

D' aquell somni d' alegríá
¡que 'm desxondiren de prest!
lo pler viu que riént fugía,
dexantme un neguit ferest.

Derrocades les muralles
lo castell tróv plè d' horrors;
lo rey de negres batalles
y la Mort n' eran senyors...

Esglayat de la meua honta
vull fugir de mi mateix,
y 'm par que tothom m' afronta,
y m' ahuca, y m' escarneix.

Recolzada á s' alta dalla
la Mort sonriu malignant,
y esclafeix en grossa rialla
un esperit flamejant.

Pels buyts de la calavera
sembla encara que l' ovir,
fosca clapa de fumera
y d' espurnes té al engir.

Per rès d' aquest mon diria
son nom de por á negú,
ni alçar los ulls gosaria
¡oh Cel, per mirarte á tu!

Per mi lo sol y la lluna
mes que raigs tenen flagells;
los vetx ab llur cara bruna
plorant ab negres cabells.

L' innocencia de ma vida
cap amunt axecá 'l vol,
girantme sa cara humida
ab ses llágrimes de dol.

Lo cel omplí de petjades
de llum, y volá y volá...
¡Ay, volant cuántes vegades
á mirarme se girá!

¡Quína ullada fon tan trista
la darrera que 'm tramès!
per por de la seua vista
no axecaré 'ls ulls may mes.

Quant tocan l' Avemaría
les campanes me fan mal;
remembrant... creix m' agonía
y empeguit la testa acal.

May pus tornaré al meu poble;
ja no merésch la candor
de la nina casta y noble
que fiá en la meua amor.

De per tot arreu me crida
la veu del penediment;
vé ab mi com fetor sentida
qu' hont se vulla après se sent.

Per be que faça á tot-hora
m' esborrona convulsiu;
y aquest torment que m' acora,
cada jorn torna mes viu.

Si com qui 'ls cabells s' arranca
tráurem lo cor me pogués,
perque 'l sossech qu' ara 'm manca
altra volta se 'n vengués!...

Si en mon front per una estona
l' estèl sant tornás á lluir,
y ab sa claror per corona
lográs totduna morir!...

¡Qué n' es d' horrent lo suplici
del qui á la llum vol tornar
saber, dins el fanch del vici,
que Deu no pot oblidar!...

Mes ¡ay! Ell á negú afona
que abans cent colps no haja tret.
Ell per un sospir perdona
setanta vegades set.

Corre donchs, plant que 'l cor rentas,
¡llágrimes, aquí 'm teniu!
cara avall, com fonts bullentes,
mon pecat de mi deliu.

Mas sols lo pecat; la pena
vull que l' ánima 'm rosèch,
qu' esper lo perdó y l' esmena
del cálzer de fèl que bèch.

